

БОЛНИЯТЪ КОЗАРЬ

Заесени се. Щъркелитѣ напустнаха столѣтнитѣ брѣстове на Сопотъ и отлетѣха отвѣдъ Бѣло море.

Презъ декемврий 1872 година, балканскитѣ скали намѣтнаха рунтави снѣжни кожуси. Студенъ вѣтъръ духна и засвири въ кривитѣ комини на малкото градче, скрито подъ крилото на Стара планина, като птиче гнѣздо.

По улицитѣ щѣкаха безброй турски зпатиета. Свѣткаха вълчитѣ имъ очи. Влизаха отъ кѣща въ кѣща. Дупчеха чувалитѣ. Гърмѣха въ хамбаритѣ съ едра пшеница.

Димитъръ Общи бѣше издалъ комитетитѣ и Левски. Затова цѣлъ день изъ планинското градче сновѣха войници на лѣскави коне, звѣнѣха шпори и тежки юзди, блѣщѣха дълги саби и ножове.

Единъ брататъ турчинъ, съ рунтави мустаци, държеше въ рѣжката си портрета на Левски, като икона. Спираше всѣки пѣтникъ. Поглеждаше въ портрета и въ човѣка, претърсваше го и го пускаше да си върви.

Всички търсѣха Левски. Обръщаха тавани и мазета.

На градския площадъ по обѣдъ се струпаха много хора. Всички гледаха на едно мѣсто съ учудени очи. Старцитѣ закрепваха опушенитѣ си очила и надничаха отдалече. На една стена бѣше окаченъ портрета на Левски.

Всѣки трѣбваше да го види, та когато му се мѣрне нѣкъде, да го предаде. Но който погледнѣше безстрашнитѣ очи на апостола, изтрѣпваше, сърдцето му притупваше отвътре, като на голо птиче.

Въ това време въ Сопотъ пристигна единъ козарь, на краката съ ярешки кожи, съ продранъ мечи калпакъ и съ превързана глава. Той вървѣше съ неокастренъ кривакъ. На гърба му подскачаше окърпена торбичка съ хлѣбъ.

Като стигна на мегданя, сви къмъ тѣлпата, която шумѣше като пролѣтенъ кошеръ. Спрѣ на края. Нѣколко души го погледнаха. Козарьтъ се надигна на прѣсти да види по-добре.

— Какво гледате? — попита той насѣбралитѣ се хора и изохка, сякашъ го щракна боленъ жбъ.

— Портрета на Левски, я го вижъ!